

תת"ע 1728/12/19 - מדינת ישראל נגד מלאק סארי

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 19-12-1728 מדינת ישראל נ' מלאק סاري

בפני כבוד השופט שרת קריספין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה ע"י ב"כ עוז'ד זריה/שושן

נגד

מלאק סاري

הנאשם ע"י ב"כ עוז'ד אורון

הכרעת דין

בנוגד הנאשם נרשמה, ביום 14.8.19, הודיעת תשלום קנס בגין אחיזה/שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב, בעת שהרכב בתנועה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה.

הנאשם, באמצעות בא כוחו, כפר באישום המויחס לו.

מטעם המאשימה, העיד רס"ל יוגב שחורי, עורך הדו"ח והוגש הדו"ח, שסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם והוגשה אסופה פסקי דין, שסומנה נ/1 והנחות משורתיות, שסומנו נ/2.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 14.8.19, בסמוך לשעה 14:00, נהג הנאשם ברכב בנתיב הימני בכביש 20, מכיוון דרום לכיוון צפון ובהגיעו לק"מ 15, נצפה על ידי עד התביעה, אשר רכב על אופנו משטרתי בשול ימין, מימין לרכב הנאשם, כאשר הוא אוחז טלפון נייד, סמארטפון, בצבע שחור, בידי הימנית, בצדם לחلك העליון מרכזי של רג'ל ימין, מסר הטלפון פונה כלפי מעלה, ראשו של הנאשם פונה קדימה ושפטו נועות. העד ציין כי כאשר הנאשם הבחן בו, הוא שמט את הטלפון הנייד מידו, אל בין רגליו, על גבי מושב הנהג. העד הדגיש כי הרכב היה בתנועה כל העת וכי שמר על קשר עין רצוף עם הרכב, מרגע גילוי העבירה ועד עצירת הרכב בשול ימין.

העד הסביר לנאשם את מהות העבירה ורשם מפיו את הדברים הבאים: "לא נגעתי אני בשיחה".

בחקירותו הנגדית, מסר העד כי אינו זוכר דבר מעבר למה שכתב בדו"ח, לרבות עובדות שנשאל על ידי הסגנור - מהירות נסיעה, משך הזמן בו ראה את העבירה, משך הזמן עד לעצירת הרכב, מצב התנועה, מספר הנתבים. העד נשאל מדוע

לא רשם את מספר הטלפון של הנאשם והשיב כי הוא נהוג לרשום בשגרה ואני יודע לומר מדויק לא רשם הפעם. לגבי המרחק בין צלי הרכב, השיב העד כי מדובר במרחק שבן של ימין לנטייב ימני.

העד נשאל לגבי שימוש בצלמות והשיב כי מדובר בעבריה, לא היו מצלמות גוף ביחידתו ואילו לגבי מצלמות קסדה, חן לא נועדו לטעוד עבריות ואין זכר אם העבריה צולמה.

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור, אך הטלפון הניד היה מונח על מתקן, ליד ידית ההיילוקים, שכן בשל מבנה הרכב, אין לו מקום למתkan לעללה וכי הוא שוחח בטלפון, באמצעות הרמקול.

ה הנאשם העד כי אמר לעד, לאחר שהוא עצר אותו, כי לא החזיק את הטלפון בידו.

ה הנאשם הוסיף כי אחז בהגה ביד שמאל, למיטב זכרונו וכי העד צעק עליו. עוד הוסיף הנאשם, כי העד הגיע מימיינו, דפק על החלון ימני וסימן לו לעזרה וכי התנוועה זרמה והייתה עמוסה, לシリוגן. הנאשם הציג בבית המשפט את הטלפון הניד שהוא ברשותו בעבריה, לדבריו.

בחקירותה הנגדית, נשאל הנאשם מדויק לא אמר לעד כי הטלפון הניד היה במתkan והשיב, כי אמר זאת לעד ולאחר מכן, לקח את הטלפון מהמתkan וזרק אותו על הכסא.

ה הנאשם נשאל לגבי חותמו עד הדז"ח השיב כי אין זו החותמה שלו וכי העד צעק עליו כל הזמן.

בחקירה חוזרת, מסר הנאשם כי קיבל את הדז"ח מהעד, שהורה לו לחתום ואף כי סירב תחילת לחתום, פחד מהעד וחתם, מבלתי לקרוא את הכתוב בדז"ח.

בסיכון, ביקש הסגנור להגיש את נ/2- הנחיות משטרת מישנת 2014, לגבי אכיפה של העבריה שבנדון וכן אסופה פסיקה רלוונטית.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעם ושמעתן עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבריה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבריה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולבוגדות הרלוונטיות לאים. העד ציין כי נסע מימיין לרכב הנאשם, על של ימין וכי המרחק ביניהם היה השול לנטייב ואילו הנאשם עצמו, העד לעניין המרחק כי "הו בא לידי מהחולון..... ברגע של שנייה, הוא דפק לי על החלון וסימן לי עם האמצע לעזרה. הוא לא כרע לי, רק דפק על החלון וסימן". ברי, כי אם העד יכול היה לדפוק על החלון רכבו של הנאשם, הרי שהמרחק ביניהם היה מינימלי, גם לגרסת הנאשם עצמו ומכאן, כי אין כל נפקות למספר הנתיבים בכביש, כפי שטען הסגנור בסיכון שכך, בין אם היו בכביש 3, 4 או 5 נתיבים, אין מחלוקת כי העד היה

צמוד לרכב הנאשם.

- .2. מאותו טעם, אין נפקות מבחינתי, אך שהעד לא התייחס במספר כל הרכב שהוא בנתיבים בעת שהבחן בעירה - תחילה, מדובר בדרישה בלתי סבירה, שיש בה כדי לסקן את העד ושנית, מה חשיבות מספר כל הרכב, כאשר אין מחלוקת שהעד היה צמוד לרכב הנאשם, כמפורט לעיל? - לטעמי, אין לכך כל חשיבות.
- .3. העד תיאר את הטלפון הנייד, צבעו, האופן בו אחיז בו הנאשם וכיצד הגיע הנאשם, כאשר ראה את העד לצד.
- .4. לא מצאתי כל פסול בכך שהעד לא ציין את מספר הטלפון הנייד של הנאשם בדו"ח, שכן, בשום שלב לא נטען, גם לא על ידי הנאשם עצמו, כי ביקש מהעד שירשם את המספר, כפי שהוא בעניין דבר, אליו התייחס הסגנור בסיכוןיו ובנוסף, גם אם קיבל את גרסת הנאשם, כי במועד העבירה, היה ברשותו הטלפון הנייד אותו הציג בבית המשפט, אין בכך כדי לשנות את התשתית הראייתית באשר לעבירה גופה.
- .5. עדותו של עד הتبיעה הייתה עניינית, עקבית ועשתה עלי רושם אמין.
- .6. גרסת הנאשם, מайдן, לא עשתה עלי רושם אמין. הנאשם טען כי המתקן ברכבו נמצא ליד ידית הילוקים, מקום חריג ולא שכיח, אך לא הציג תמונות שיהיה בהן כדי לתמוך בטענו.
- .7. טענת הנאשם לפיה הוציא את הטלפון הנייד מהמתיקן והשליך אותו על המושב, נראה כניסיונו להרחק עצמו מהמתואר בדו"ח, לפיו, אשר הבחן بعد לצד, השליך את הטלפון מידו, על גבי מושב הנהג, אל בין רגליו ולא הוציא כל טעם הגיוני להשלכת הטלפון מהמתיקן, לאחר שהרכב כבר נעצר.
- .8. באשר לפסקי הדין הנוספים שהגיע הסגנור, הרי שפסק דין של כבוד הש' בן יוסף, עוסק בבקשת להארכת מועד להישפט ומכאן שבית המשפט בוחן סוגיות אחרות ואילו פסקי דין הנוספים, הם של מותבים בערכאות מקבילות למועד זה.
- .9. עוד טען הסגנור, כי לא ברור אם העבירה לא צולמה. אצין לעניין זה, כי נהיל דין בבקשת לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי וכבוד הש' שור נתן בה את החלטתו.
- .10. באשר לטענת הסגנור, לפיה, יתכן והרכב היה בעכירה, בדיק坑 אשר העד הבחן בעבירה, מדובר בטענה סתמית וחסרת כל בסיס או הגון. הנאשם עצמו, העיד כי היה בנסיעה, בעומס תנואה וכי עצר רק לאחר שהעד הורה לו לעצור. יתרה מזאת, ברור כי ההנחה המשפטית אליה התייחס הסגנור, לא نوعה לסייע ואצתה בה כל רכב נסועים ומאטים או נעזרים לסירוגין, לפרק זמן קצרים.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנהני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור חוק.

ניתנה היום, כ"א אלול תש"פ, 10 ספטמבר 2020, במעמד הצדדים